

foraarstige Afslæbning i offentlige Forhold og da navnlig svækkede den Foretagelsesaaend, som der just her i Landet istedsefor at svækkes trænger til at styrkes. Disse ere nogle af de mere almindelige Sider ved Sagen, men Spørgsmaalet bliver nu dette: foreligger der nogen Nødvendighed for at vedtage et saadant Lovforslag som det der her er forelagt? Er det Tilfældet, saa maa vi jo høre os, thi, som et gammelt Ord siger, Nødvendighed bryder alle Love; men jeg tror egentlig ikke, at noget eneste Medlem her i denne Sal drister sig til at paastaa, at en saadan Nødvendighed foreligger. Efter min Overbevisning er der siden Jernbaneloven af 1868 blev vedtagen, ikke et Noget, der kunde begrunde nu at vige bort fra Loven. Vel har det ærede Medlem for Præsto Amts Afd. Valgfreds mindet om den Udgift til de 13 Millioner for de vestindiske Der, som dengang var tilstede, da Jernbaneloven i 1868 blev vedtagen, men jeg tror, det er meget urigtigt at give denne usikre Udgift Skylden, eller, jeg vil snarere sige, Fortjenesten af den omtalte Jernbanelov. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 9de Valgfreds sagde i Mødet igaar, at Forholdene ere anderledes nu, end man havde paaregnet i 1868, og han nævnte f. Ex., at man nu faar Summen at udrede til de paagældende Baner i to Finantsaar, men i saa Henseende er han imødegaaet af det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 1ste Valgfreds, og det forholder sig jo virkelig ogsaa saa, at den Sum, der vil bruges til disse Baners Bygning til lovbestemt Tid, ikke i sin Helhed vil blive udredet i to, men vil gribe ind i tre Finantsaar; men dertil kan endvidere føjes, at da der ingen Sum blev optagen dertil i sidste Finantslov, saa maa denne Besparelse i tidligere Tid komme Fremtiden til gode. Det samme ærede Medlem fremhævede endvidere, at der til de forandrede Forhold hørte, at Esbjerg Havn ikke blev særdig til rette Tid, og at man saaledes der fik Udgifter ud over den paaregnede Tid, men den samme Bemærkning maa her gjælde, at saa har der jo fundet en Besparelse Sted i Fortiden. Jeg kan ikke erkjende, at der egentlig er nogen Berettigelse i den Paastand, at Forholdene nu ere af en væsentlig anden Besf-

senhed, end man havde forudsat, da Jernbaneloven blev vedtagen. Ingen Krig, ingen Misvært, ingen Pengekrise, kort sagt, ingen Landeplage eller Ulykke har ramt Landet i dette Mellemrum; men hvorfor skulde man saa da nu gaa til at ville have en forudgaaende Rigsdags vistnok meget vel overvejede Beslutning omgjort? Jeg tør vel ikke sige, at Vedtagelsen af en saadan Lov som den foreslaaede vilde være et Brud paa Tro og Love; thi i saa Fald kunde jeg maasse faae et lille Mellemværende med den høitærede Formand, men jeg vil sige, at jeg ikke kunde give en saadan Lov min Stemme uden for mit Bedkommende at betragte det som et Brud paa Tro og Love. Der er jo mindet om, at Loven af 1868 fremkom ifølge en Overenskomst; men jeg henstiller nu om det er Ret at fravige en saadan Overenskomst, der havde alle Lovens Bestemmelser og Tidspunktets Efterlevelse til Forudsætning, om det er Ret overfor de Mænd, der i god Tro og Tillid gik ind paa Overenskomsten, og siden med Tro og Fæste have handlet derefter; vistnok ingenlunde! Om Expropriationsloven er der mindet, og den skal jeg ikke videre omtale. Det vil være Enhver klart, at i samme Grad, som den Tidsfrist, der er sat i Jernbaneloven af 1868, bliver udsat, i samme Grad vil Expropriationsloven for adskillige ikke uvæsentlige Dele af Landet ikke alene være ubillig, men ligefrem uretfærdig. Endelig og i Særdeleshed, mine Herrer, skal jeg minde om de paagældende Egne, der vilde blive berørte af nærværende Lovforslag. Det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 1ste Valgfreds har gjort opmærksom paa den dybe Støffelse, det vilde berede, og det bittere Indtryk, som det vilde gjøre, om en saadan Lov som den foreliggende, blev gennemført, og jeg skal fuldt og ganske bekræfte hans Forudsigelses Rigtighed. Disse Egne have, som sædvanlig, maattet vente tilsidst, men lad os ikke søte den Ubillighed til, paa en saa uventet Maade og imod al menneskelig Beregning at forlænge deres Ventetid. Fortænk ikke, mine Herrer, disse Egne i, at de maatte føle sig meget alvorlig berørte ved en saadan Lov, og jeg tør uden nogensomhelst Overdrivelse forsikre, at den vilde — jeg skal